

KAPITOLA PRVNÍ

Kdepak je Mondrago?

Kale se beznadějně díval z okna svého hradu. Od té doby, co vyšli z labyrintu baobabu, ještě nepřestalo pršet! Nebe bylo tak zamračené, že i když bylo ráno, vypadalo to, že rozbřesk ještě nenastal. Prudký liják padal na zem v prouzech a téměř nebylo vidět obrysy stromů ani dračích stájí.

BUM

BÁÁÁÁÁC

Blesk roztál oblohu a osvětlil celou místnost. Udeřil blízko. Velmi blízko.

Kale se ptal sám sebe, jak je asi Mondragovi. Rodiče mu zakázali vstup do hradu a bylo to poprvé, co měl drak strávit noc sám ve stáji. Alespoň že nebyl zcela sám. Karma a Kudo, draci rodičů, byli s ním, ale Mondrago byl zatím malý, bylo mu pouhých osmdesát let, a Kale se obával, že je vystrašený.

KRACH!!!

Další záblesk. Tentokrát ozářil oblohu a Kalovi se zdálo, že v dešti zahlédl tři siluety, které se přibližovaly a pomalu snášely k zemi.

Byli to jeho přátelé Maja, Kasi a Arko, usazení na svých dracích.

Kale sledoval, jak kamarádi seskočili z draků, odvedli je do stájí a poté se rozběhli směrem k hradní bráně. Vydal se jim naproti, aby je přivítal.

„Rychle! Pojdte dovnitř!“ volal a už jim otvíral obrovskou dřevěnou bránu.

„To je ale otrava, ten déšť!“ stěžoval si kamarádům Arko, když vstupoval branou dovnitř. Sňal si helmu a pokusil se ji utřít košilí, ale ta byla úplně promočená.

„Vždyť mi ta přilba zrezne!“

„A mozek taky,“ žertoval Kasi. „Každopádně je dnes hrozně a déšť je pro draky nejhorší. Stálo mě mnoho úsilí vyhnat Čika z hradu. Kromě toho je dost nebezpečné létat za tak

mizerné viditelnosti. Nevím, co budeme dělat, jestli nepřestane.“

„Ahoj, Kale,“ zvolala Maja, která šla za kluky. „Kde je Mondrago? To jsem si myslela, že jsi ho musel nechat ve stájích.“

„Jo jo, je tam,“ odpověděl Kale. „Neviděla jsi ho?“

„Ne, a docela mě udivilo, že za námi nepřiběhl,“ řekla Maja. „Normálně, když uvidí Šípa, vystřelí za ním, aby si hrál.“

„Taky mě to překvapuje,“ přidal se Arko, který stoupal po schodech do Kalova pokoje. „Ale určitě je mrtvý strachem při takovém hřmění a schoval se ve slámě. Pojďte, podíváme se, co nám řekne Rídel.“

Arko měl hrozně rád dobrodružství a přál si vyrazit za dalším úkolem. Za chvíli jim Rídel,

mluvící kniha, prozradí, kde se nachází další semínko, které musejí najít.

„Počkej, Arko,“ zadržel ho Kale. „Asi se půjdu podívat, jak je na tom Mondrago. Dělá mi starosti, že jste ho nezahlédli. Pojdte se mnou.“

„Ale vždyť jsme právě přišli!“ protestoval Arko.

„Ano, bude lepší, když ho zkontrolujeme,“ přidala se Maja. „Kromě toho jsme už tak promočení, že o trochu víc deště nám neublíží.“

Arko sice reptal, ale nasadil si znovu zmáčenou přilbu a seběhl ze schodů nechávaje za sebou mokrou stopu.